

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Az el nem tiport szikra**

1. Az el nem tiport szikra

Szél-Kata

Alinda combjaiban égett az izom, ahogy a sajátja mellett a nagymama lendkerekét is hajtani próbálta. A fémszerkezet sikoltva ellenkezett a szokatlan nyomatékkal szemben, de a lány nem engedte el a pántot. Inkább a saját tüdejét áldozta fel, mint hogy az Őrszem-3 hideg, vörös szenzora alkalmatlannak nyilvánítsa az idős asszonyt. A gép fagyos léptei megálltak a padok mögött, a hidraulika sziszegése elfojtotta a bent lévő tucatnyi ember elszorult zihálását.

János-G534 a szomszédos sorból figyelte a lány megfeszülő hátát. Ökle fehéredett a hideg vasmarkolaton; a benne forrongó tehetetlen düh fojtogatta. Tudta, hogy a szabályzat szigorúan tiltja az energiaátvállalást, mégis elmozdult a helyéről, hogy saját áramkörére terelje a hiányzó wattokat.

– Maradj a helyeden, János! – csattant fel Alinda hangja, élesen és fojtottan. Nem kért a segítségéből. Meg akarta mutatni a gépnek – és önmagának is –, hogy a kényszerű fizikai munka ellenére nem pusztá alkatrészek a kolónia gépezetében.

– Ez nem élet, Alinda – vetette oda János vágó éllel, miközben tekintete összechapott az Őrszem-3 mozdulatlan optikájával. A gép fémkarja lassan megemelkedett, kalibrálva a túlterhelés pontos forrását.

A nagymama remegő késsel nyúlt a lány vállához. A levegőben ózon és izzadság szaga keveredett, de a pusztá túlélési ösztön mögött ott feszült az égető kérdés: ha elvesz az akarat és egymás védelmének joga, mi különbözteti meg az embert a generátort hajtó fémtömegetől?